

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Zbigniewa L.
przeciwko "E." sp. z o.o. w S.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 kwietnia 2010 r.,
na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Okręgowy
postanowieniem z dnia 28 stycznia 2010 r.,

"Czy podniesienie zarzutu nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), jeśli jest słuszny, może zniweczyć skutki wpływu terminu zawitego z art. 574 k.s.h.?"

Innymi słowy: "czy z pomocą wymienionego zarzutu można wskrzesić odpowiedzialność wspólników byłej spółki cywilnej za jej zobowiązania, wygasłą po upływie terminu trzyletniego (art. 574 k.s.h.), liczonego od dnia przekształcenia w trybie art. 551 § 2 i 3 k.s.h. spółki cywilnej w spółkę handlową?"

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Podobne zagadnienie prawne do przedstawionego w niniejszej sprawie było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 104/08. W tamtej sprawie dotyczyło ono kwestii, czy upływ terminu zawitego wynikający z art. 534 k.c. może zostać nieuwzględniony na skutek zarzutu czynienia ze swego prawa użytku w sposób sprzeczny ze społeczno gospodarczym przeznaczeniem prawa lub zasadami współżycia społecznego. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 listopada 2008 r. odmówił podjęcia w tamtej sprawie uchwały. Po dokonaniu przeglądu orzecznictwa dotyczącego rozpoznawanej kwestii stwierdził, że, co do zasady, dopuszcza się w nim - w sytuacjach zupełnie wyjątkowych - możliwość nieuwzględnienia upływu terminu zawitego z powołaniem się na zasady współżycia społecznego. Rozbieżności dotyczą przede wszystkim możliwości zastosowania tej zasady do konkretnego stanu faktycznego, a więc problemu subsumcji normy wynikającej z art. 5 k.c. W tej sytuacji wydawanie przez Sąd Najwyższy kolejnego orzeczenia w materii, której dotyczy przedstawione zagadnienie prawne nie wniosłoby nowych treści judykacyjnych, a zmierzałoby nieuchronnie do wypowiedzi, czy zastosowanie art. 5 k.c. w konkretnej sprawie jest uzasadnione, a zatem byłoby niedopuszczalnym zastępowaniem sądu *meriti* w orzekaniu.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowisko prawne zajęte w powołanym postanowieniu z dnia 6 listopada 2008 r. III CZP 104/08 i w konsekwencji uznaje, że również w sprawie niniejszej należało odmówić podjęcia uchwały (art. 390 k.p.c. w zw. z art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2003 r. o Sądzie Najwyższym, Dz. U. Nr 240, poz. 1052).